

[Mimi Jakobsen]

Det spørgsmål stillede jeg, og det kan ikke umiddelbart tages som begejstring for ministerens forslag om forskningsudvalget. Det er muligt, jeg har strakt mig til at sige, at det kunne da måske ikke skade, men i hvert fald har jeg ikke på noget tidspunkt forstået, at det skulle tages som et alternativ til at sætte denne høringsprocedure i gang. Disse forskningsudvalg kan udmærket nedsættes den dag i dag, uden at det forstyrrer dette forslag.

Så vil jeg gerne understrege som ordfører for forslagsstillerne, at der er ikke enighed mellem forslagsstillerne om, hvad der skal ændres, hvor meget der skal ændres, og hvorledes der skal ændres. Det er ikke aftalt, og derfor siger forslaget alene, at høringsproceduren skal sættes i gang. Men det er da også klart, hvis forslagsstillerne havde en tro på eller en formodning om, at vi i høringen ville høre noget om ting, der skulle rettes. Hr. Steen Folke sagde i dag, at han mente, der var ting, der kunne blive rettet, og det er der flere partier der mener der er. At de så går i stik modsatte retninger, er noget andet. Men der er en bred enighed blandt forslagsstillerne om, at der nok er nogle ting, vi skal se på, men vi skal have at vide fra institutionerne og fra disse forskellige grupper, hvad de føler der foregår omkring den nuværende styrelseslov. Så simpelt er det, og så vil jeg gerne vende mig til hr. Alfred Hansen.

Det er da klart, at vi ikke indkalder en stor høring og spilder en bunke menneskers tid, hvis vi i forvejen har bestemt, at det skal gøres på en ganske bestemt måde, eller at det slet ikke skal gøres. Men der er ingen aftaler blandt disse forslagsstillende partier om, at vi skal gå i en bestemt retning. Hver især har vi vores opfattelse, og det er også kommet frem under tidligere debatter, men det behøver ikke at betyde, at det nu på forhånd er afgjort, at det vil blive gjort sådan eller sådan.

Jeg vil gerne også som ordfører for forslagsstillerne spørge fru Marianne Bentsen-Pedersen, der retter den beskyldning mod os, at vi har mistillid til de studerende, mistillid til TAPerne og i det hele taget en nedladende holdning: hvad har vi et undervisningssystem til, hvis ikke års indsigt, viden og erfaring i et fag berettiger til, at man med større vægt kan ytre sig om dette fag? Hvad har vi så overhovedet uddannelserne til? Hvad skal vi med dem? Der må da være nogle mennesker,

der lærer noget mere, der har en større erfaring, og som så med større vægt kan udtale sig end andre. Ellers kan jeg ikke se, hvad vi skal med de uddannelser overhovedet, og jeg tror dog ikke, fru Marianne Bentsen-Pedersen er af den opfattelse – det havde da i hvert fald været noget nyt. Men det vil jeg gerne have et svar på: hvad uddanner vi folk til? Hvad ansætter vi dem for? Vi kan jo kalde dem ind fra gaden.

Og så vil jeg gerne til sidst som CDs ordfører sige, at på tre områder finder CD det afgørende at vi får ændringer. Det er spørgsmålet om forskningen, forskningsbevillinger, hvad skal der forskes i. Her må det være fagkyndigheden og fagkyndige folk, der udtaler sig. Det drejer sig om stillingsbesættelserne, hvor det ikke er en almindelig demokratisk proces, der skal afgøre, hvem der skal ansættes som lektorer og professorer og undervisere på de højere læreanstalter. Og det er endelig de overordnede rammer for fagenes indhold. Man kan ikke forlange, at 1. års studerende eller kontorpersonale skal kunne bedømme, hvad der er behov for i et fag. Det må være folk, der har årelang erfaring i dette fag, som har undervist i det, som har været ude fra institutionen måske og mærket, hvad behovet blev i erhvervslivet, der kommer ind og fortæller, hvad kravene bør være til dette fag. Men det var altså sagt som CDs ordfører, vil jeg gerne understrege, og ikke på forslagsstillerens vegne.

Men jeg må så til sidst sige til hr. Alfred Hansen, at han den 28. november 1980 ved behandlingen af CDs forslag om et ligemandsprincips indførelse ved ændring af styrelsesloven i sp. 3363 sagde:

»Jeg synes, det må veje tungt, hvad ministeren kommer frem til i sin analyse af, hvordan den nuværende styrelseslov fungerer, og det synes jeg vi skal stille nogle spørgsmål om i udvalget.«

Og så siger hr. Alfred Hansen videre:

»Generelt mener jeg ikke, der er behov for større ændringer.«

Det vil jeg gerne give hr. Alfred Hansen ret i. Jeg har ikke forsøgt at gøre mig til talsmand for, at retsforbundet nogen sinde har sagt, at nu skal vi ændre styrelsesloven, det ved jeg godt, og jeg ved også, at retsforbundet og CD er uenige om, hvordan det skal gøres, men jeg kan alligevel ikke forstå hr. Alfred Hansens ræsonnement, når han selv